

REDACTIONEEL GEDEELTE

BIJ DEN 32STEN JAARGANG

In de Decemberaflevering van ons Tijdschrift van 1921 hebben wij in een artikel onder den titel „Tandheelkundige Bibliographie” medegedeeld dat Collega *Huet* te Brussel, als voorzitter van de Commissie voor Bibliographie en Documentatie van de F. D. I. een standaardwerk had gepubliceerd:

„Manuel pour la Classification Décimale des Ecrits et Documents relatifs à la Stomatologie et à l'Odontologie”, dat zou blijken van groot belang te zijn voor de internationale tandheelkundige Bibliographie en hebben wij toen dat werk zeer in 't kort besproken.

Een bezoek dezen zomer aan het Palais Mondial te Brussel heeft ons in die overtuiging nog eens krachtig gesterkt en eveneens in onze bewondering voor den arbeid door den onvermoeibaren *Huet* jarenlang aan deze aangelegenheid gewijd.

Sinds 1921 hebben verschillende tandheelkundige periodieken deze classificatie ingevoerd en ook wij meenen thans een goed werk te doen door dit voorbeeld te volgen. In een onderhoud ons onlangs weder welwillend door Collega *Huet* verleend, heeft deze eenige leden van onze Redactie nog eens mondeling de methode uiteengezet en speciaal op technische bijzonderheden gewezen, zoodat wij hopen in staat te zijn voortaan onze oorspronkelijke artikelen te voorzien van een cijfer volgens de Decimale Classificatie.

In een volgend nummer zullen wij op dit stelsel uitvoeriger terugkomen, opdat de belangstelling der lezers, naar wij vertrouwen, eveneens gewekt zal worden, wat hen te goede kan

komen, wanneer zij eventueel aan de verwarring in eigen bibliotheek door catalogiseeren volgens de decimale methode een einde willen maken.

Bij ons laatste onderhoud met den heer Huet, herhaalde deze nog eens de klacht, ook in 1921 in ons bovenaangehaald artikel gememoreerd, dat wij zoo zelden onze voordrachten of artikelen *resumeeren* wat toch voor het naslaan en het gebruik door anderen van zooveel belang geacht mag worden. Speciaal voor buitenlanders, die òf met moeite onze taal begrijpen, òf haar alleen vertaald kunnen lezen is een artikel dat geen résumé bevat of bepaalde eindconclusies, vrijwel onbruikbaar, wanneer niet toevallig op andere wijze hun aandacht daarop gevestigd wordt.

Zoodat wij wederom een beroep doen op onze medewerkers om zich deze loffelijke gewoonte meer eigen te maken dan totnutoe gemeenlijk het geval is.

Nog een nieuwigheid van meer eenvoudigen aard hebben wij voor 1925 ingevoerd nl. het vermelden aan de rugzijde van iedere aflevering van jaar en maand van verschijnen en de pagineering, hetgeen het zoeken naar een bepaald artikel voor diegenen die het Tijdschrift niet laten inbinden gemakkelijker maakt.

En zoo gaan wij dan met de beste wenschen voor ons Tijdschrift en voor onze lezers den tweeëndertigsten jaargang in!

REDACTIE.

HERLEVING

De „malaise” besprekende, hebben wij ons laatste hoofd-
artikel in 1923 besloten met den wensch, „dat wij aan het
einde van 1924 op deze plaats iets zouden kunnen schrijven
over onze professie en over den algemeenen toestand, waar-
boven gezet zou mogen worden: *Herleving!*”

Dit sloeg eenerzijds op het feit dat in Amsterdam om
redenen van „Malaise” een uitgetrokken post voor school-
tandverzorging van de begrooting was afgevoerd en in
Dordrecht om dezelfde reden de bestaande dienst was afge-
schaff; anderzijds op de algemeene misère die de nationale
en internationale atmosfeer vergiftigde.

Onze wensch is werkelijk in vervulling gegaan, beter zelfs
dan wij toen hadden durven hopen. De algemeene toestand
vertoont een aanmerkelijk gunstiger beeld dan een jaar gele-
den, en wat betreft de tandheerkundige verzorging van het
schoolkind, is immers juist dezer dagen niet alleen in Amster-
dam maar ook in de residentie het besluit gevallen dat een
begin beteekent van onze wenschen in zake schooltandver-
zorging.¹⁾ Dit besluit is inderdaad slechts een eerste stap op
den goeden weg, aan ons om te zorgen dat deze schrede en
de eerstvolgenden zóó geleid worden dat men algemeen het
grootte belang van deze verzorging zal gaan erkennen.

Een verheugend feit is het, dat door *niemand* de wensche-
lijkheid van het behoud van het kindergebit is ontkend, dat
alleen finantiëele bezwaren sommigen tot tegenstanders maak-
ten. Dit lijkt — vooral voor de jongeren — al vrijwel vanzelf-

¹⁾ Intusschen is ook de Dordtsche Raad weer van de dwalingen zijns
weegs bekeerd. (Zie onder Beroepsbelangen).

sprekend. Wanneer men echter bedenkt dat toen — naar ons van betrouwbare zijde werd medegedeeld — een twintigtal jaren geleden in een provinciestad het instellen van een school-*artsen* dienst in den Gemeenteraad aan de orde was, dit voorstel door den betrokken wethouder scherp werd bestreden en hij ten slotte mededeelde als toppunt van dwaasheid, dat hij had gelezen, dat men ergens in het buitenland zelfs een school*tandarts* had aangesteld, dan wordt het besef sterk dat er in die jaren ook in ons land wel heel wat veranderd is, en dat ook hier „les idées marchent”!

Intusschen is toch het bovenbedoelde besluit in een artikel in de Nieuwe Rott. Courant bestempeld als „de nieuwste gemeentelijke dwaasheid” en al was ook deze schrijver ten zeerste bereid het nut van de mondverzorging voor het kind te erkennen, hij meende dat een dergelijke maatregel moest worden veroordeeld, èn om den slechten toestand der gemeentefinanciën èn om het feit dat men op deze wijze wederom een gedeelte van de taak van de ouders ten onrechte afwentelt op de gemeenschap.

Voor beide meeningen valt iets te zeggen, er dient echter tegenin te worden gebracht, in de eerste plaats dat het mogelijk is, belangrijke resultaten te bereiken met betrekkelijk zeer geringe finantiële offers en ten tweede dat men deze taak van de ouders overneemt, omdat de ervaring leert dat zij niet bij machte zijn haar te vervullen en omdat men zodoende een dienst bewijst niet alleen aan die ouders en aan de kinderen, maar *tevens* en *voornamelijk* aan de *gemeenschap zelve!*

De schrijver van het bewuste artikel zou o. i. alleen dan gelijk hebben, wanneer diezelfde gemeenschap zich ook niet had te bemoeien met invaliditeits-, ziekenfonds- en ziekenhuiswezen en wanneer niet de jarenlange ervaring in andere landen onomstootelijk had bewezen, dat het geld besteed voor de mondverzorging van het kind, een uitmuntende belegging bleek, omdat daardoor de kosten voor de volwassenen aanmerkelijk worden gereduceerd.

De leek die hier schouderophalend tegenover staat, infor-

meere eens in de landen die niet aan den grooten oorlog ontsnapt zijn!

En ten slotte dient men niet te vergeten — iets waarop in een vorig nummer *van Andel* zoo zeer den nadruk heeft gelegd — dat het hier niet zoozeer geldt *therapeutische*, dan wel *prophylactische* maatregelen en dat ieder systeem van moderne schooltandverzorging uitgaat van het principe: „Prevention is better than cure!”

Dit alles is voor ons tandartsen gesneden koek, zoozeer zelfs dat velen van ons geneigd zijn te meenen dat derhalve ook ieder ander dit nu wel weten zal.

Men zal goed doen deze illusie over boord te zetten en zich rekenschap te geven van het feit dat de jaren van propaganda voor deze idee nog lang niet voorbij zijn.

Zeer onlangs heeft Prof. *Kantorowicz* uit Bonn, te Utrecht voor de Ver. van Ned. Tandartsen een voordracht gehouden over dit onderwerp, waarbij ook verschillende gemeentelijke medische autoriteiten aanwezig waren. Hij heeft daar *zijn*, naar onze meening geniaal, systeem uiteengezet op de van hem bekende wijze, d.w.z. helder, boeiend, geestig en hier en daar doorspekt met beweringen — vooral in de discussie — die wij gaarne voor rekening van den hooggeleerden spreker laten!

In het Tijdschrift „Hygiëne”, waarvan de Amsterdamsche Wethouder voor de Volksgezondheid hoofdredacteur is, komt een bespreking voor van deze voordracht, waaruit blijkt dat de schrijver de quintessence absoluut verkeerd begrepen heeft en waarbij hij de conclusie trekt, dat dus vaststaat dat de schooltandverzorging alleen economisch is te verdedigen, maar dat de waarde uit een oogpunt van volksgezondheid vrijwel gelijk nul is. Het behoeft wel geen betoog dat dergelijke beschouwingen, in een blad waarvan de leider toevallig tevens is de uitvoerder van het Amsterdamsche Raadsbesluit, nu juist aan het enthousiasme voor dezen nieuwen dienst geen goed zullen doen en daarom te betreuren zijn.

En tevens bewijst het, hoeveel er in dit opzicht nog te doen

valt, wanneer dergelijke misvattingen kunnen voorkomen, zelfs bij personen die uitvoerige voordrachten over dit onderwerp hebben bijgewoond.

Zoodat, willen wij de *herleving* blijven *beleven*, een voortgezette doelbewuste propaganda een onafwijsbare noodzaak blijkt te zijn!

N.